

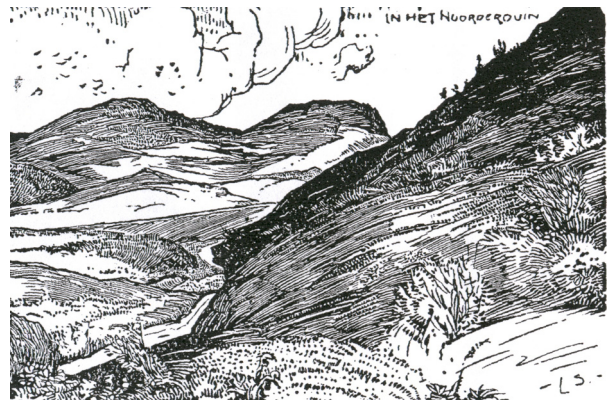
GLOBALISERING

Er wordt al lang gesproken over vrij verkeer van goederen en mensen over de hele wereld. Het lijkt wel of de natuur daar al een voorschotje op heeft genomen. Deze zomer was het niet uitzonderlijk een groepje van twintig tot vijftwintig Halsbandparkieten over mijn groententuin te zien vliegen. Al of niet ontsnapt voelen ze zich, vanuit veel warmere streken, hier thuis. Zij zijn niet de enige buitenlandse gasten die in ons betrekkelijk koude klimaat wortel hebben geschoten. De laatste winters liggen soms grote aantallen Zwaardscheden op het strand. Niet de soort die hier van nature thuis hoort, maar een emigrant uit Amerika. Ook die gedijt hier goed. Op het strand is tevens Japans bessenwier te vinden, terwijl overal in de duinen de Amerikaanse vogelkers is opgeschoten. Als we de krant mogen geloven komt dit allemaal door de opwarming van de aarde. Onze auto's zouden daar debet aan zijn.

Dezer dagen zat ik wat te lezen in het onvolprezen werk van Buisman. In een aantal dikke delen beschrijft hij het weer in ons land over de laatste duizend jaar. Bij het lezen wordt al snel duidelijk dat in die tien eeuwen enorme schommelingen in de weersomstandigheden zijn opgetreden. Onze voorouders maakten zware stormvloed, windhozen en nog veel meer ellende mee. Soms lange mooie zomers en zachte winters, soms zomers met enorm veel regen en lange strenge winters. Met zelfs een kleine ijstijd ergens in het midden van die duizend jaar. De schilderijen van kunstenaars uit die tijd getuigen daarvan. Of onze invloed op het weer zo groot is als veelal wordt gezegd, is met Buisman in de hand te betwijfelen. Even verdeeld zijn de meningen over de exoten, zoals die Halsbandparkieten. Zijn ze een aanwinst

voor onze fauna of 'krenge van dingen', die te vuur en te zwaard bestreden moeten worden. Werden de Turkse Tortels een halve eeuw geleden nog met gejuich binnen gehaald, de Nijl- en Canadese Ganzen worden verketterd. Een Fonteinkruid uit het buitenland, waardoor waterwegen verstopt raken, is lastig, maar de tulpen uit Turkije haalden we maar wat graag binnen. Uiteindelijk is de vraag: Wie bepaald of een dier of een plant een aanwinst is of een plaag? Misschien is dat de natuur zelf wel. Dan zijn we mogelijk na een strenge winter van die 'lastige' Halsbandparkieten af.

De strijd tussen puristen, die de natuur in Nederland 'van vreemde smetten vrij' wil houden, en diegenen die aanwinsten als een verrijking beschouwen, is niet van vandaag of gisteren. In een gids voor de badplaats Noordwijk uit de jaren twintig van de vorige eeuw, schrijft Herman de Boer een stukje over de flora van Noordwijks duinen.

Hij brengt daarbij hulde aan Tappenbeck van het Huis ter Duin, vanwege het verrijken van de duinflora. Zo zouden we in Noordwijk de Teunisbloem, de Honingklaver en, niet te vergeten, de Boksdooorn aan hem te danken hebben. Ook ene Dirk Ammeraal en Rusch, de man van het staatsbosbeheer, maakten zich, volgens De Boer, verdienstelijk door het aanplanten van allerlei exoten. Floravervalsing!, roept de eerstgenoemde groep. Maar zeg nou zelf, zouden we de Teunisbloem in het duin willen missen? De Boer besluit zijn bijdrage met de volgende ontboezeming:

*Schoone duinen,
Blonde kruinen.
Erf van zand en braamstruweel.
Wat er klinke,
Glore, blinke.
Gij zijt Neerlands kunstjuweel!*